

•Written by - வன்கடல் சாமிநாதன் •

••Friday•, 10 •August•, 2012 20:45• - •Last Updated•

••Sunday•, 12 •August•, 2012 04:02•

ஐந்தாம் பருவம் ... (96)

எனக்கு இப்போது நினைத்துப் பார்க்க ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது. “கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்து....” என்று எதற்கெடுத்தாலும் கோஷமிட்டு தன்தாய் நாட்டுப் பற்றையும் தமிழ் பற்றையும், தம்பெருமையையும் இரசைச்சலிட்டுச் சொல்லும் அந்த கோஷத்திலேயே எல்லாம் முடிந்து விட்டதாக நின்கைக்கும் ஒரு இயக்கம் முளைவிட்டு இன்று ஒரு பலத்த சக்தியாக விளங்கும் நிலையில் தமிழும் தமிழ் நாடும் எந்த நிலையில் இருக்கிறது என்பது நமக்குத் தெரியும். ஒரு கலாசார வறுமனை சிந்தனை வறுமனை. இதை நான் எழுத ஆரம்பித்ததிலிருந்தே சொல்லி வருகிறேன். ஆனால் இன்றும் கட்ட அந்த கோஷங்களாகக் கற்காத ஒடிஷாவில் பழம் குடிகள் வசிக்கும் பிராந்தியத்தில் ஒரு முகாமில், பல பிராந்தியக் காரர்களும், பல மொழி பேசுபவர்களும் ஒரு சில வருட பிழைப்பிற்காகக் குழுவியுள்ள அந்த முகாமில், கலனை என்றும், இலக்கியம் என்றும் சிந்தனை உலகம் என்றும் என்ன சாத்தியம்? ஆனால் ஆச்சரியப்படும் வகையில் கலனை, இலக்கியம், சினிமா பற்றியெல்லாம் எனது ஆரம்பப் பாடங்களைக் கற்றதும், அவற்றில் அன்றைய சிகரங்களை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டது, பின்னா வாழ்க்கை முழுதுமான தடேலின் பாதையை நிர்ணயித்ததும் அந்த முகாமில் கழித்த ஆறு வருடங்களில் தான்.

ஒரு பஞ்சாபி தன் பிழைப்புக்காக தாற்காலிகமாக எழுப்பிய தார்ப்பாலின் கொட்டகையில் தான் (நினைவில் மறுபடியும் புதிதுக் கொள்ளவும் நான் பசுவது 1952 – 1956 காலத்தில்) அந்தப் பஞ்சாபிக்கு வரவாசலெவா கணக்குப் பார்க்கத் தெரியும். அவன் சினிமா அந்தக் காலத்து வகை ஜன ஹிந்தி சினிமாவை விட மோசம். அந்த முகாமின் கலவையான மக்கள் கட்டத்தில் ஓரிய மக்கள் தான் அதிகம். பின்னா வங்காளிகள், பஞ்சாபிகள், தமிழர், மலையாளிகள் எல்லாம் சேர்த்தால் கொஞ்சம் முன்பின்னாக ஓரே அளவில் ஓரிய மக்களின் எண்ணிக்கைக்கு சமமாக இருப்பார்கள். ஆனால் சினிமா பார்ப்பது ஓரிய மக்கள் இல்லை. மற்ற மொழிக் காரர்கள் தான்.

அங்கு தான் அந்தக் கொட்டகையில் தான் மார்லன் ப்ராண்டோ நடித்த On the Water Front பார்த்தேன். Paul Muni நடித்த Good Earth பார்த்தேன். ரஷ்ய இரண்டாம் உலக

2 / 10

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 10 •August•, 2012 20:45• - •Last Updated•

••Sunday•, 12 •August•, 2012 04:02•

இதுகாறும் கிடபியிராத அனுபவம். இது போன்ற ஒரு படம் வந்ததில் லைதான். பின் நான் மிருணாலிடம் அவன் உற்சாகத்தையப் பகிர்ந்து கொண்டேன். பின் அவனோடும் அங்கு வரும் எல்லா வங்காளிப் படங்களும், சிலைவது வழக்கமாயிற்று. அந்த தாரப்பாலின் கொட்டகைதான் எனக்கு ஒரு பயிற்சித்தளமாக, என் ரசனையை வளர்த்துக் கொள்ள வழிகாட்டிய என்னையப் பண்படுத்திய ஒன்றாக இருந்தது.

அதே தாரப்பாலின் கொட்டகையில் தான் நான் சிவாஜி கணேசனின், அவருக்கும் கதவைசனம் எழுதிய ம.கருணாநிதிக் கும் பெரும் புகழையும் சம்பாதித்ததின் உச்சத்தையும் அடையும் பாக்கியத்ததைத் தந்த பராசக்தி ஆபாச இரசைலை அங்கதோன் பார்த்தனே. அந்த பஞ்சாபி பிழைப்புக்குத் தான் அந்த சினிமா கொட்டகை நடத்தினான். கலசைச் சுவேகைக் கு அல்ல. ஆனால் அங்கு சத்யஜித் ரேயின் பாதரே பஞ்சலியும் பார்க்க முடிந்தது மாறலன் பராண்டலோவின் **On the Water Front** – ம் பார்க்க முடிந்தது. ஒரு சகாப்த புரூஷனாக, நடிப்பின் உச்சமாக, நாம் கொண்டாடும், தமிழ் சினிமாவின் புரட்சிகர திருப்பமாக நாம் கொண்டாடும் பராசக்தியையும் அங்கு நான் பார்த்தனே. 1953 என்று நான் நினைக்கிறேன். வங்காளம் அந்த சமயத்தில் ஒரு சத்யஜித் ரேயைத் தந்து ஒரு புதிய நாம் எண்ணிப் பாராத திருப்பத்ததைத் தந்தது. நாமும், “கலைமூலமாக தொழில் முறையாவும் காதது வளர்ப்பது தமிழ் நாடாச்சே. கல்தோன்றி மன்தோன்றாக் காலத்தமே முன் தோன்றிய மத்தகுடியாயிற்றே. அங்கே ஒரு சத்யஜித் ரே என்றால், இங்கு நாமும், கண்களையப் பிதிக்கிக்கொண்டு, மஞ்சியைச் சூளுக்கி, அடக்கு மொழியில் இரசைச்சலிடும் ஒரு நடிகர் திலகத்ததைத் தரவணைடாமா? தந்தோம். எது எது சினிமா அல்லவோ, அது அதனையையும் அங்கே தெரிந்துகொண்டனே. அதைக் கண்டு வகைதிரும் ஒதுங்கவும் அந்த தாரப்பாலின் கொட்டகையும், சிவாஜி கணேசனும், ம.கருணாநிதியும் தான் எனக்குக் கற்றுத் தந்தார்கள். ஒரு படம், என்னவென்று நினைவில் இல்லலை, ஜெமினி கணேசனும், சிவாஜி கணேசனும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் உரக்க இரசைச்சலிடட்க்கொண்டு வசனம் பசேசண்டையிடுவார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவர கையில் ஒரு துப்பாக்கி எதிராளியைக் குறிவதைத் திருக்கும். ஆனால் இவர்கள் நீண்ட வசனங்கள் பசே ஒருத்தரை ஒருத்தர் வசைமாறி பொழிந்து கொள்வார்கள். என்னசெய்ய? வசனம் பசே, மஞ்சியை எத்தனை விதமாகக் கோணலாக்கிக் கொள்ள முடியுமோ அதனையை விகாரமாகக் கோணலாக்கிக் கொண்டு... அடக்க வயிற்றுப் போக்கு இருந்தால் தான் மஞ்சி அதனையைக் கோணலாகும். விழிகள் பிதுங்கும். ஜெமினி கணேசனும் உச்சத்தில் இருக்கும் மீனறு நடிகர்களில் அவரும் ஒருத்தராயிற்றே. சிவாஜி கணேசனுக்கு ஈடா கொடுக்க வணைடாமா? அவரும் துப்பாக்கியைக் குறிவதைத் து வீரவசனம் பசேவணைடாமா? கருணாநிதி காட்டியவழியில் வசனம் அரமணிநேரம் மச்சு விடாமல் கத்தினால் தானே அது கலையப் படமாகும். வறெறிப் படமாகும். அந்தக் கொட்டகைதான் எனக்கு எங்கு ஆபாசமும் இரசைச்சலும் நிறைந்திருக்கும் என்றும், எதை ஒதுக்க வணைடும் என்றும் கற்றுக் கொடுத்தது.

இதற்கு எதிராக புரட்சி செய்கிறேன் என்று மக்கின் மலே ஒரு விரலையதைத் து சிந்தனைச் சிறப்பிப்போஸ் கொடுக்கத் தொடங்கிய, அந்த போஸுக்கு உரியவரான ஸ்ரீ தருக்கு தமிழ் நாட்டில் தகுதிப் பத்திரம் வழங்கக் காரணமான “கலயாண பரிசு” படத்தையும் அந்தக் கொட்டகையில் தான் பார்த்தனே. இதற்குப் பிறகு ஸ்ரீ தர் இன்னொரு வகை கலையை ஆகிவிட்டார். தமிழ் நாட்டில் கலை என்றால்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 10 •August•, 2012 20:45• - •Last Updated•

••Sunday•, 12 •August•, 2012 04:02•

கோமாளித் தனமும் உடன் வரவேண்டும். ஒரு பத திரிகையில் ஒரு களே விஸ்ரீ தரிடம். “நீங்கள் சத்யஜித் ரே மாதிரி படமெடுப்பீர்களா?” அதற்கு, மிக்கின்மலே ஒரு விரல் வதைத்த சிந்தனை போஸ் கொண்ட புகைப்படத்தின் பக்கத்தில் அவர் பதில் “ஏன் முடியாது? ஏன் முடியாது? ஏன் முடியாது?” எதையும் மீன்று முறை சொல்வது தான் தமிழ் சினிமா மரபு. தமிழ் பஜனை சம்பிரதாயம். அப்போது தானே மக்கள் மனதில் பதியும்? இதே மரபில் தான் பாலசந்திரன் என்ற ஏதோ ஒரு இமயம், படங்களில் இங்கிலீஷ் தமிழ் இரண்டிலும் வசனம் பேசுவார்கள். “What I mean is, என்று சொல்லி உடனே, நான் என்ன சொல்றனோ...” என்று இழக்க வேண்டும். தமிழ் தெரிந்தவர்களுக்கு இங்கிலீஷ் வசனம் புரியாமல் போய் விடக்கூடாது. இங்கிலீஷ் படம் பார்த்து அங்கங்கே சிரித்துவிட்டு வருபவர்களுக்கு தமிழ் புரியாமல் போய் விடக்கூடாது என்று இங்கிலீஷ் வசனம். இதுவும் ஒரு புரட்சி தான். இப்படி கழிந்தது என்ற புரட்சி வாசம்.

தமிழ் நாட்டில், புரட்சி மாதிரி ஏதோ ஒரு தாற்காலிக குடியிருப்பு வேண்டாம். 1950- 1956 என்று அரை நூற்றாண்டு பின்னால் தள்ளிப் போகவும் வேண்டாம். ஒரு பஞ்சாபி தன் தார்ப்பாலின் கொட்டகையில் காட்டிய மாதிரி ஒரு புறநகர் பார்வையாளருக்கு மார்லன் ப்ராண்டோ, பால் முனி, சத்யஜித் ரே, தபன் சின்ஹா, ஸ்ரீ தர், சிவாஜிகணேசன் என்று அவரவர்க்கு வேண்டியதை எடுத்துக் கொள்ளட்டும் என்று ஒரு கலவை கிடக்க இன்றாவது தமிழ் நாட்டில் சாதாரணமாக? இந்தக் களேவியை நான் நியாயமாக 1950-களின் தமிழ் நாட்டில் என்று கடைபிடுக வேண்டும். 1961-ல் நான் சின்னகைக்கு விடும்படியில் வந்திருந்த போது அதாவது புரட்சியில் பார்த்த 7/8 வருடங்கள் கழித்து, ப்ராட் வயில் ஒரு சின்ன தியட்டரில் சத்யஜித் ரே படம் ஒடுவதாக பத திரிகையில் படித்து போனேன் எனக்கு சின்ன பரிசு சயமில்லை. தி.நகரிலிருந்து ப்ராட் வகைக்கு தடீப் போனேன். மாடியில் ஒரு சின்ன ஹாலில் தான் அந்த தியட்டர் இருந்தது. அதிகம் போனால் 100 பேர் உட்காரலாம். சூமார் இருபது பேர் படம் பார்க்க வந்திருப்போம். மலே நான் எதுவும் சொல்ல வேண்டிய தில்லை. எது எது நம்மை பாதிக்கும், எதில் நம் ரசனை இருக்கிறது என்று ஒரு சமாசாரம் இல்லையா? 1946-ல் ரத்தன் என்ற ஒரு ஹிந்தி சினிமா வந்தது. மதுரை சித்ரகலா ஸ்டுடியோவில் பார்த்தேன். அதன் பிறகு தமிழ் படங்கள் ஹிந்தி சினிமா மெட்டுக்களை போட்டி போட்டுக் கொண்டு காப்பி அடித்தன. அவராவது என்ற ஹிந்தி படத்தில் ராஜ் கபூர் போட்டிருந்த பிரம்மாண்ட செட்டைப் பார்த்த பிறகு, தமிழ் படங்களும் செட் போட ஆரம்பித்தன. இதெல்லாம் உடனே பற்றிக் கொள்ளும். ரசனை என்கிற வஸ்து இருக்கிறதே அது தான் நமக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது. ஒவ்வொரு மனித சமுதாயத்துக்கும் ஒரு கலாசார முகம், ரசனை வாசனை இருக்கும் தனித்து. நமக்கு என்று இருக்கும் கலாசாரம் என்னதான் முக்கிய முக்கிய எடுத்துதாலும், அது தனக்கு வேண்டியதைத் தான் எடுத்துக் கொள்ளும்.

1956 – களின் கட்சியில் நான் தில்லி வந்ததும், எனக்கான தரேவுகளையச் செய்துகொள்ள தில்லி நிறைய வாய்ப்புகளை அள்ளிக் கொடுத்தது. தில்லியில் சினிமா தியட்டருக்கு நான் போவது என்பது வகை அபூர்வமாகவே ஆயிற்று. வந்ததும் இரண்டு பில்ம் சொசைட்டியில் உறுப்பினராகப் பதிவு செய்து கொண்டேன். மாதம் எட்டு ஒன்பது உலகத்து எல்லா நாடுகளிலிருந்தும் வரும் சிறந்த படங்களை மிகக் குறைந்த செலவில் நான் பார்க்க முடிந்தது. ஒரு பெர்க்மன் படம் பார்க்க ஐந்தாறு மலை பின் இரவில் நடந்து போய் பின் நடு இரவில் திரும்ப வேண்டுமென்றால் நடக்கத்

□□□□□□□□ □□□□□□□□ ... (97)

கிராமத்திலிருந்து வந்துள்ள அந்த எங்கள் அலுவலக சகாவின் பெயர் மறந்துவிட்டது.

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 10 •August•, 2012 20:45• - •Last Updated•

••Sunday•, 12 •August•, 2012 04:02•

கோவன மாவட்டத்திலோ என்னவோ ஒரு கிராமத்து விவசாயி, பள்ளிக்கூடமே கண்டிராத விவசாயி, வித விதமான சவாக்கு மரங்களை, வித விதமான மற்ற தாவர வகைகளை, பயிர்செய்து இருக்கிறார். எல்லாம் தன் முயற்சியில், யாரிடமும் கேட்டு பயின்று என்றில்லை. அவர் செய்துள்ள காரியங்களை வளோண்மம் மூதுகலை பட்டம் பெற்ற விஞ்ஞானிகள் கூட செய்திருப்பார்களா சந்தேகம் தான். அவருக்கு ராஷ்டிரபதியின் ஏதோ கிருஷி அவார்டு கூட ஏதோ கிடைத்துள்ளது.

ஐம்பதாண்டுகளில் நான் தில்லி போனதும் எனக்குக் கிடைத்த ஒரு நண்பனைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். என்னை விட மீண்டும் நான்கு வயது மீது தவன், வலேரீ காரன். ஏ. ஆர். ராஜாமணி என்று பெயர். இந்த வருஷம் தான் (2012-ல்) சில மாதங்கள் முன், தில்லியில் அவனது 82 அல்லது 83வது வயதில் காலமானான். அதிகம் படிப்பு கிடையாது. யாரோ ஒரு தெரிந்தவர் அழைத்து தில்லி வந்தவன், 1956-ல் எனக்கு அவன் பரிச்சயம் முதலில் ஏற்பட்ட போது பாலம் விமான தளம் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் இருந்த கரோல் பாகிலிருந்து ரொம்ப தூரம். ஏதோ பணம் கிடைக்கும். என்ன வேலை என்று கேட்டது கிடையாது. மனம் வருந்தும். வேலை செய்பவர்களை கணக்கு வைத்துக் கொள்வது போன்று ஏதோ. அதிகம் அவனுக்குச் செலவூட்டும் சிகரெட்டுக்கும். இதிலேயே ஒருத்தன் வாழ்முடியுமா? அவனால் முடிந்தது. இது எல்லாத்தையும் விட ஆச்சரியம் ஒரு தமிழ் எழுத்தாளனாகத் தான் எங்களுக்கு அவன் முதலில் அறிமுகம் ஆனான். என்ன எழுதினான் என்பதெல்லாம் இப்போது எனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை. அமர்தசுரபி இதழோடும் விக் கிரமன் என்னும் பழம்பெரும் எழுத்தாளரோடும் அவனுக்கு நெருங்கிய பழக்கம். மன்னிக்கவும். விக் கிரமன் ஆசிரியராக இருந்தது அமர்தசுரபி தானே? இல்லையென்றால் வேறு ஏதாவது அது. 1958லோ என்னவோ அகில இந்திய தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு சென்னையில் நடந்தது. அது இரண்டாவது மாநாடு என்று நினைப்பு. அந்த மாநாட்டுக்கு தில்லி எழுத்தாளர் பிரதிநிதியாக சென்றது எங்கள் ஏ.ஆர். ராஜாமணி தான். அந்த சமயத்தில் நானும் என் பழைய தில்லி நண்பர், ஹோட்டலில் அறைத் தோழன், துரைராஜம் விடுமுறையில் சென்னையில் இருந்தோம். தனோம் பட்டை மதைத்ததில் நடந்த அந்த மாநாட்டைப் பார்க்கப் போனோம். ஒரு அமர்வு முடிந்திருந்தது. எல்லோரும் வளையே சிறு சிறு குழுக்களாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். க.நா.சு. தி.ஜானகிராமன் முதலிய பெருந்தலைகளோடு ஏ.ஆர். ராஜாமணியையும் பார்த்தோம். எங்களைப் பார்த்ததும் ஏ. ஆர். ராஜாமணி எங்கள் பக்கம் ஓடி வந்து “இப்போ நான் ரொம்ப பிஸி, சாயந்திரம் சாவகாசமாகப் பார்க்கலாம்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான். மாநாட்டுப் பிரதிநிதி என்று அடையாளம் காட்ட பாடஜ் ஒன்று அவன் சட்டையில் காத்திருந்தது. ஒரு கட்சி மாநாட்டில் பெரிய தலைவர்களைத் திரை இருந்து தரிசனம் செய்த திருப்தி கொள்ளும் கட்சித் தொண்டர்கள் போல, நாங்கள் அங்கிருந்து நகர்ந்து ஊர் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பினோம்.

நான் 1956 கட்சியில் தில்லி வாசியானபோது, ராஜாமணி தில்லித் தமிழரிடையே ஒரு பிரமுகர். தில்லி வந்து வருஷங்கள் பலவான் அந்தஸ்து. அனுபவம். நிரந்தர வேலை ஏதும் கிடையாது. முதலில் வேலை கிடைத்த பாலம் விமான தளத்ததைத் தவிர வேறு எங்கும் வேலை செய்ததாகச் செய்தி

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Friday•, 10 •August• 2012 20:45• - •Last Updated•

••Sunday•, 12 •August• 2012 04:02•

vswaminathan.venkat@gmail.com